Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 356 van 1 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij**
advocaat P. EKOMODI TOTSHINGO
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 18 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. EKOMODI TOTSHINGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2025 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 januari 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De verzoekende partij wordt op 2 maart 2026 en op 16 april 2026 uitgenodigd door de ICAM-coach voor een afspraak op respectievelijk 16 maart 2026 en 4 mei 2026. De verzoekende partij komt op beide afspraken niet opdagen en neemt geen contact op om dit te melden.

1.4. Op 4 mei 2026 beëindigt de ICAM-coach het traject wegens gebrek aan medewerking.

1.5. Op 18 augustus 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*Betrokkene werd gehoord door de politie van Amow op 18.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer (1):
naam: K. K.
voornaam: E.
geboortedatum: (…) 2006
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
o 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort, maar niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.
o 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.
Betrokkene verblijft sinds 2025 in België en diende op 06.05.2025 een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 26.01.2026 als onontvankelijk beschouwd hetgeen hem betekend werd.
Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij nonkels, tantes, nichten en neven te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid. Het feit dat familieleden van betrokkene in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont niet aan dat hij ten laste is van één van deze familieleden.
Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn familieleden door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Congo of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben.
De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene werd op 16.03.2026 en 04.05.2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.
Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.01.2026 dat hem betekend werd op 26.01.2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Betrokkene verklaart dat de kwaliteit van het leven voor de meidsche zorg slecht is in Congo. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo. een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.
Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.
Vasthouding
(…)"

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Op grond van artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet wordt het beroep van de verzoekende partij behandeld in de urgente procedure.

2.2. De verzoekende partij betoogt dat artikel 2.28, §1 van de RvV-wet voorziet dat, van zodra een beroep tegen een verwijderingsbesluit wordt ingediend, het reeds op de rol ingeschreven hangende beroep betreffende het terugkeerbesluit van de recentste datum, samen met dit verwijderingsbesluit, verder afgehandeld wordt via de urgente procedure. De verzoekende partij vraagt dan ook om het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat gekend is bij de Raad onder het rolnummer 359 616 te voegen bij onderhavig beroep.

Artikel 2.28, §1, tweede lid van de RvV-wet waarop de verzoekende partij alludeert heeft betrekking op het geval wanneer een beroep tegen een verwijderingsbesluit wordt ingediend, en aldus op het geval omschreven in artikel 2.28, §1, eerste lid, 3° van de RvV-wet. In onderhavig geval – waarbij aldus toepassing wordt gemaakt van artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet – is er geen wettelijke verplichting om het beroep tegen het vorige terugkeerbesluit verder af te handelen via de urgente procedure.

Artikel 2.28, §3 van de RvV-wet bepaalt wel:
"*Ook hangende beroepen betreffende eventuele andere beslissingen ten aanzien van de betrokkene, kunnen op verzoek van één van de partijen of op initiatief van de rechter worden behandeld via de urgente procedure. De rechter houdt bij zijn beoordeling tot overheveling naar de urgente procedure rekening met onder andere de verknochtheid van de zaken en de in artikel 2.61, § 3 voorziene termijnen van uitspraak. De beslissing tot het al dan niet behandelen in de urgente procedure moet niet worden gemotiveerd*."

De zaak onder rolnummer 359 616 wordt niet behandeld via de urgente procedure.

3. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de onbevoegdheid van de Raad betreffende de maatregel tot vrijheidsberoving. De advocaat van de verzoekende partij betwist dit niet.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13*septies* opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Over de vordering tot schorsing

Artikel 2.31, §5 van de RvV-wet bepaalt:

"*Indien het beroep een beslissing tot terugdrijving of een verwijderingsbesluit betreft, wordt de uitvoering van deze beslissing automatisch geschorst, tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep, tenzij de betrokkene uitdrukkelijk instemt met de uitvoering ervan*."

Bijgevolg heeft huidig tijdig ingediende beroep een schorsende werking wat het verwijderingsbesluit betreft, zodat de vraag om als voorlopige maatregel de tenuitvoerlegging van de terugleiding naar de grens te schorsen, in afwachting van een beslissing over het huidig beroep, doelloos is.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, derde lid, 62, 74/6/2, 74/13, 74/14, §3 en 74/28 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van Unierecht, van artikel 6, §2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"*A. Premier moyen : violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, des principes de bonne administration, du devoir de minutie et de l'erreur manifeste d'appréciation*
En ce que la décision attaquée repose, pour justifier tant l'absence de délai pour un retour volontaire que le maintien lui-même, essentiellement sur la circonstance que le requérant n'aurait pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire du 26 janvier 2026 et ne se serait pas présenté aux convocations des 16 mars et 4 mai 2026, sans que la partie adverse n'ait recherché ni pris en compte les raisons de cette absence, ni la réalité de la démarche contentieuse entreprise par le requérant à l'encontre de cette même décision.
Que le devoir de minutie impose à l'autorité de fonder sa décision sur des faits exacts et complets et de procéder à un examen actualisé de tous les éléments de la cause avant de statuer, et non de se limiter à la constatation brute d'un défaut de comparution (C.E., 19 février 2015, n° 230.257). Qu'en l'espèce, l'affirmation centrale de la décision attaquée, selon laquelle le requérant n'aurait « geen gevolg gegeven » (donné aucune suite) à l'ordre de quitter le territoire du 26 janvier 2026, est directement contredite par le fait que cette décision a précisément fait l'objet d'un recours en annulation, introduit le 24 février 2026 par Maître Cédric KABONGO MWAMBAaunomdurequérant et actuellement pendant devant Votre Conseil sous le numéro de rôle 359.616 — circonstance aisément vérifiable par la seule consultation du rôle de Votre Conseil, et qui Ôte toute assise factuelle à l'affirmation de la décision attaquée. Loin de témoignerd'une

passivité ou d'une volonté de se soustraire à ses obligations, le requéranta ainsi réagi par la voie de droit qui lui était ouverte, dans le prolongement de la démarche de régularisation qu'il avait entreprise de bonne foi dès le 6 mai 2025 par l'intermédiaire de son premier conseil, Maître K. coopérer avec les autorités.
Que le décès de Maître K. en cours de procédure constitue une circonstance exceptionnelle, étrangère à la volonté du requérant, alors âgé de dix-neuf ans à peine, qui explique à suffisance tant l'éventuel retard dans le suivi de sa demande de régularisation que son absence, quelques semaines plus tard, aux convocations des 16 mars et 4 mai 2026 — lesquelles sont intervenues alors même que le requérant réorganisait sa défense avec son nouveau conseil et se consacrait, simultanément, à la préparation de ses évaluations scolaires terminales, sanctionnées avec distinction le 27 juin 2026 (pièce 4). La partie adverse ne pouvait, sans manquer gravement à son devoir de minutie, ignorer ces éléments aisément vérifiableset en tirer la conséquence, non nuancée, d'un risque de fuite et d'une absence de volonté de coopérer avec les autorités.
Qu'enfin, la décision attaquée ne fait état d'aucun examen du statut particulier du requérant en tant que fils, mineur au moment des faits déterminants, d'un agent diplomatique congolais accrédité et en poste à l'étranger — statut dont attestent tant son passeport diplomatique (pièce 2) que sa carte d'accréditation diplomatique délivrée par le Royaume d'Espagne (pièce 3) —., alors que cet élément est directement pertinent pour appréciertant la réalité du risque de fuite allégué, le requérant demeurant aisément identifiable et localisable par la voie des canaux diplomatiques congolais, que les conditions concrètes d'un retour dans un pays où il n'a plus vécu de manière autonome depuis son enfance. Le premier moyen est, dès lors, sérieux.
Cette exigence d'un examen concret durisque de fuite, distinct du simple constat d'un défaut de comportement administratif, est encore renforcée par les enseignements récents de la Cour de justice et de la Cour constitutionnelle. Dans son arrêt Al Hoceima et Boghni, rendu sur question préjudicielle posée par Votre Conseil, la Cour de justice a jugé que la procédure de retour repose sur une gradation des mesures, allant de la plus clémente à la plus contraignante, et que le principe de proportionnalité doit être respecté à chacun de ces stades (CJUE, ler août 2025, 4] Hoceima et Boghni, affaires jointes C-636/23 et C-637/23, points 39 à 44). La Cour a précisé que la décision de ne pas accorder de délai pour le départ volontaire n'est nullement une simple modalité d'exécution de l'ordre de quitter le territoire, dès lors qu'elle emporte des conséquences juridiques immédiates, notamment la voie ouverte à l'éloignement forcé et l'un des fondements possibles d'une interdiction d'entrée (CJUE, ler août 2025, 47 Hoceima et Boghni, points 45 a 50), et que, lorsque cette composante est irrégulière, c'est la décision de retour dans son ensemble qui doit être annulée (CJUE, ler août 2025, Al Hoceima et Boghni, points 73 à 82).
Dans le même sens, la Cour constitutionnelle, dans son arrêt n° 89/2026 du16 juillet 2026, s'est prononcée sur les dispositions de la loi du 12 mai 2024 relative à la politique de retourproactive et a opéré une distinction essentielle entre, d'une part, le fait pour un étranger de ne plusse tenir à la disposition des autorités et, d'autre part, le simple défaut de collaboration à certaines démarches administratives, jugeant qu'un tel défaut de collaboration ne témoigne pas nécessairement d'une intention de se soustraire aux autorités compétentes (Cour constitutionnelle, 16 juillet 2026, n° 89/2026, B.26.7 et B.26.9-B.26.10). Cet enseignement, quoique rendu dans un contexte spécifique, est transposable, par analogie, à l'appréciation du risque de fuite retenu en l'espèce: l'absence du requérant à deux rendez-vous administratifs ne saurait, sans examen complémentaire de son comportement concret, être assimilée à une volonté de se soustraire aux autorités, alors qu'il n'a, à aucun moment, tenté de dissimuler son identité ni de se rendre injoignable, et qu'il a au contraire été retrouvé en possession de son passeport diplomatique valable lors de son interpellation. Le premier moyen est, dès lors, d'autant plus sérieux.

B. Deuxième moyen : violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, de l'article 8 de la CEDH et de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne – vie privéee et familiale
En droit :
L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose à l'autorité, lorsqu'elle prend une décision d'éloignement, de tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé de l'intéressé. Votre Conseil a rappelé à cet égard que, dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre, cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique au regard durespect des droits fondamentaux, la partie défenderesse devant expliquer comment elle a tenu compte, notamment, de la situation personnelle de la personne concernée, et non se limiter à une motivation générale et stéréotypée (CCE, 17 janvier 2023, n° 283.409, citant C.E., 9 juin 2022, n° 253.942).
La notion de vie privée protégée par l'article 8 de la CEDH est large et comprend le droit pour l'individu de nouer et développerdes relations avec ses semblables, y compris dans le domaine scolaire et social, ainsi que l'ensemble des liens existant entre les résidents intégrés et la communauté dans laquelle ils vivent, indépendamment de l'existence ou non d'une vie familiale au sens strict (Cour EDH, Slivenko c. Lettonie [GC], 9 octobre 2003, $ 96). Il en résulte qu'un jeune ayant construit, par un cursus scolaire mené à son terme avec succès et par un projet concret de poursuite d'études supérieures, un réseau significatif d'attaches personnelles et sociales dans l'État d'accueil, peut valablement se prévaloir d'une vie privée protégée parcette disposition.
En l'espèce :

La décision attaquée se borne à relever que le requérant déclare avoir de la famille en Belgique — des oncles, tantes, nièces et neveux —, sans autre précision, pour en déduire, de manière purement stéréotypée, qu'aucune vie familiale protégée ne serait établie et que rien ne permettrait de penser que le requérant ne pourrait se réintégrer dans son pays d'origine. Elle n'examine à aucun moment, ni n'évoque, l'obtention parle requérant, le 27 juin 2026, de son certificat d'enseignement secondaire supérieur avec distinction (pièce 4) — événement pourtant antérieur de moins de deux mois à la décision attaquée et nécessairement documenté par une institution publique d'enseignement —, ni sa démarche actuelle et concrète d'inscription dans l'enseignement supérieur, ni le réseau d'attaches sociales, scolaires et personnelles que la poursuite d'un cursus complet d'humanités générales en Belgique suppose nécessairement.
Que la décision attaquée n'examine pas davantage la situation particulière du requérant en tant que fils d'un agent diplomatique congolais affecté à l'étranger, notamment en Espagne (pièce 3), circonstance dont il résulte que le requérant n'a plus vécu de manière autonome dans son pays d'origine depuis son enfance, et quel'affirmation stéréotypée selon laquelle il serait fort improbable qu'il n'y ait plus de famille, d'amis ou de connaissances dans ce pays ne repose sur aucun examen concret de sa situation individuelle, mais sur une pure présomption non vérifiée, en violation du devoir de minutie et del'article 8 de la CEDH.
Que la décision attaquée ne satisfait manifestement pas à l'exigence de motivation spécifique et individualisée qu'imposentl'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 8 de la CEDH, dès lors qu'aucun examen circonstancié de la vie privée du requérant, telle que constituée par son parcours scolaire achevé avec succès, par son projet actuel d'études supérieures et par l'ensemble des attaches qui en découlent nécessairement, n'est consacré à la décision d'éloignement, alors que cette dernière, ayant une portée juridique propre et causant un grief distinct, appelle un examen et une motivation qui lui soient propres. Le deuxième moyen est, dès lors, sérieux.
Cette exigence d'un examen concret et actualisé, tant de la vie familiale que de la vie privée, est confirmée avec une force particulière par la jurisprudence la plus récente de la Cour de justice de l'Union européenne. Dans son arrêt Bukla, la Cour a rappelé que l'article 5 de la directive 2008/115/CEoblige les États membres à tenir dûment compte, à tous les stades de la procédure de retour, de la vie familiale de l'intéressé, et qu'une décision de retour ne peut être prise sans un examen circonstancié des éléments pertinents de cette vie familiale ni, plus généralement, sans un examen attentif des circonstances individuelles et le respect du principe de proportionnalité (CJUE, 16 juillet 2026, Bukla, C-26/25, points 78 à 113). Cette jurisprudence s'inscrit dans le prolongement del'arrêt K.A. e.a, dans lequel la Cour avait déjàjugé que l'article 5, sous b), de la directive 2008/115/CE s'oppose à l'adoption d'une décision de retour sans qu'il soit tenu compte des éléments pertinents de la vie familiale de l'étranger concerné (CJUE, 8 mai 2018, K.A. e.a., C-82/16, point 104), principe encore récemment confirmé par la grande chambre dansl'arrêt Safi, laquelle a souligné l'obligation, pour l'autorité nationale, de procéder aux vérifications concrètes nécessaires quant à la possibilité effective, pour l'intéressé, de maintenir sa vie familiale, avant de statuer (CJUE,grande chambre, 4 juin 2026, Safi, C-147/24, points 55 à 60 et 65).
Or, en l'espèce, ainsi qu'il résulte des développements figurant à l'exposé des faits (points 2bis et 2ter ci-avant), la mère du requérant a été affectée à Madrid dans le cadre d'une mission diplomatique officielle qui l'autorisait expressément à se faire accompagner de ses enfants, avant que la prise en charge du requérant ne soit formellement assumée par sa tante, Ambassadeur de la République Démocratique du Congo en Espagne, en raison de la maladie chronique affectant sa mère. La partie adverse ne pouvait raisonnablementse limiter à affirmer, de façon stéréotypée, que le requérant pourrait poursuivre ses relations familiales au moyen des technologies de communication modernes ou reconstruire sa vie en République Démocratique du Congo, sans avoir préalablement examiné la nature précise de cette relation de dépendance, le contexte médical qui l'a rendue nécessaire, ni la portée de la prise en charge officielle ainsi assumée.
Cette exigence d'un examen concret n'est pas propre aux seules relations familiales : la Cour de justice a rappelé, dans son arrêt Nuratau, qu'une décision de retour ne peutêtre prise lorsqu'elle porte atteinte au droit au respect de la vie privée garanti parl'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (CJUE, 5 juin 2025, Nuratau, C-349/24, points 49-50), la Cour ayant en outre précisé, dans l'arrêt Adrar, que la prise en comptede la vie familiale et privée constitue une exigence à ce point fondamentale qu'elle doit encore être vérifiée au stade de l'exécution matérielle de l'éloignement, y compris d'office par le juge national (CJUE, 4 septembre 2025, Adrar, C-313/25 PPU). Cette même exigence de garanties procédurales adéquates a été rappelée très récemment par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt Senerc. Pologne, laquelle a constaté une violation de l'article 8 de la CEDH pour défaut de garanties procédurales suffisantes permettant un examen effectif de la situation personnelle de l'intéressé (Cour EDH, 7 mai 2026, Sener c. Pologne, n° 53371/18, $$ 124-131), de même que parl'arrêt 4/-Habeeb c. Danemark, dans lequel la Cour a attaché une importance concrète aux éléments relatifs à la scolarité, à la formation et à l'ensemble des liens sociaux développés dansl'État d'accueil pour apprécier la proportionnalité d'une mesure d'éloignement (Cour EDH, 12 novembre 2024, Al-Habeeb c. Danemark, requête n° 14171/23). Le deuxième moyen est, dèslors, d'autant plus sérieux.

C. Troisième moyen : violation du droit d'être entendu

En ce que le droit d'être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter défavorablementles intérêts d'une personne fait partie des droits de la défense consacrés par les principes généraux dudroit de l'Union européenne (CJUE, 11 décembre 2014, Boudilida, C 249/13, point 34), ce qui suppose que l'autorité procède à une recherche minutieuse des faits avant de statuer (C.E., 19 février 2015, n° 230.257).
Que le rapport d'audition du requérant par la zone de police d'Amowdu 18 août 2026, tel que reflété dans la décision attaquée, ne fait apparaître aucune mention de son parcours scolaire, de l'obtention de son certificat d'enseignement secondaire supérieur avec distinction le 27 juin 2026, de sa démarche d'inscription dans l'enseignement supérieur, de son statut defils d'agent diplomatique accrédité, n1 du recours introduit le 24 février 2026 par Maître KABONGO MWAMBA(rôle n° 359.616) contre l'ordre de quitterle territoire du 26 janvier 2026, alors que ces éléments, essentiels à l'appréciation de sa situation personnelle et privée, devaient nécessairement lui être soumis, à tout le moins par une question spécifique — laquelle n'apparaît pas avoir été posée en des termes permettant au requérant, jeune isolé de dix-neuf ans placé en centre fermé, de faire utilement valoir l'ensemble des éléments pertinents de sa situation. Le requérant se réserve le droit de contester la fidélité de ce rapport dès sa production parla partie adverse. Le troisième moyen est, dès lors, sérieux.

D. Quatrième moyen : violation del'article 7, alinéa 3, de l'article 74/14, $ 3, de l'article 74/28 et de l'article 74/6/2 dela loi du 15 décembre 1980, ainsi que del'article 5 de la CEDH
En ce que l'article 74/28 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise une mesure de maintien que si des mesures moins coercitives ne peuvent être appliquées efficacement. En l'espèce, la décision attaquée n'examine à aucun moment si une mesure moins coercitive — telle que l'obligation de résider à une adresse déterminée, désormais expressément consacrée parl'article 74/27/1 de la loi du 15 décembre 1980, inséré parl'article 102 dela loi du 16juin 2026 modifiant la loi du 15 décembre 1980 en vue de la mise en œuvre du Pacte sur la migration et l'asile de l'Union européenne, une obligation de présentation périodique, une garantie financière ou la remise de documents d'identité — n'aurait pas permis de garantir l'exécution de la mesure d'éloignement avec une efficacité suffisante, alors que le requérant, fils d'un agent diplomatique congolais aisément identifiable par la voie des canaux diplomatiques et titulaire d'un passeport en cours de validité jusqu'en 2028 (pièce 2), présente des garanties de traçabilité manifestement supérieures à la moyenne.
Qu'un tel défaut d'examen concret des alternatives disponibles rend le maintien disproportionné et contraire à l'article 5 de la CEDH, lequel exige que toute privation de liberté demeure strictement nécessaire et proportionnée au but poursuivi (Cour EDH, Saadi c. Rovaume-Uni [GC], n° 13229/03, § 43).
Que la décision attaquée ne comporte, quant aux raisons pour lesquelles une mesure moins coercitive ne pourrait être efficacement appliquée, qu'une motivation stéréotypée, fondée sur la seule absence du requérant à deux convocations dontil a été exposé, au premier moyen, qu'elle coïncidait avec le décès de son premier conseil, la reprise de son dossier par un nouveau conseil et la période de ses évaluations scolaires terminales, sans qu'il soit tenu compte ni de son parcours scolaire achevé avec succès, ni de la démarche contentieuse entreprise contre l'ordre de quitter le territoire antérieur, ni de son statut familial particulier, en violation de l'article 74/6/2 de la loi du 15 décembre 1980.
Que le requérant n'a par ailleurs jamais fait l'objet d'aucun antécédent judiciaire ni d'aucun comportement délictueux, en Belgique ou ailleurs, circonstance que la décision attaquée ne prend pas davantage en compte dansl'appréciation de la nécessité et de la proportionnalité du maintien. Le quatrième moyen est, dès lors, sérieux.

E. Cinquième moyen : violation del'article 6, § 2, de la directive 2008/115/CE, du principe de bonne administration et du devoir de minutie — défaut de vérification de la situation administrative du requérant en Espagne
En droit :
L'article 6, §2, de la directive 2008/115/CE dispose que tout ressortissant d'un pays tiers en séjourirrégulier surle territoire d'un État membre, mais titulaire d'un titre de séjour valable ou d'une autre autorisation lui conférant un droit de séjour délivré par un autre État membre, est tenu de se rendre immédiatementsur le territoire de cet autre État membre; ce n'est ques'il ne respecte pas cette obligation, ou lorsque son départ immédiat s'impose pour des motifs relevant de l'ordre public ou de la sécurité nationale, qu'une décision de retour peut être prise sur la base du paragraphe ler de cette disposition.
La Cour de justice a jugé, dans son arrêt A.L. c. Migrationsverket, que cette disposition oblige l'État membre à mettre l'intéressé en mesure de se rendre vers l'État membre qui lui a délivré un titre de séjour valable, avant de prendre à son égard une décision de retour, cette obligation ne pouvant être écartée au seul motif que l'administration jugerait improbable que l'intéressé donnesuite à cette invitation (CJUE, 26 avril 2023, AL. c. Migrationsverket, C-629/22, points 20 à 27). La Cour a reconnu un effet direct à l'article 6, $ 2, précité et a jugé que sa méconnaissance doit être réparée par toutes les mesures utiles, y compris par le juge saisi d'un recours contre la décision de retour, une telle méconnaissance pouvant entraîner l'invalidité de cette décision (CJUE, 26 avril 2023, A.L. c. Migrationsverket, C-629/22, points 34 a 36 et 40 a 42). Cette exigence de vérification concrètea été renforcée par l'arrêt Safi, dans lequel la grande chambre ajugé que l'autorité ne peut se contenter de présumerl'existence ou la portée d'un droit de séjour dans un autre État membre, mais

doit en vérifier la nature réelle avant d'y attacher des conséquences juridiques (CJUE, grande chambre, 4 juin 2026, Safi, C-147/24, points 26, 31 et 57 à 65).
En l'espèce :
Il ressort du dossier administratif que le requérant a disposé, en Espagne, de titres de séjour dont l'existence est attestée par la note verbale de l'Ambassade de la République Démocratique du Congo à Madrid du 14 août 2025, laquelle fait état des démarches entreprises par cette ambassade auprès des autorités espagnoles en vue de leur renouvellement, afin de permettre au requérant de poursuivre et d'achever ses études. La partie adverse disposait ainsi d'éléments objectifs de nature à rendre juridiquement déterminante la question de savoirsi le requérant demeurait, à la date du 18 août 2026, titulaire d'un titre de séjour valable en Espagne ou d'une autorisation lui conférant un droit d'y séjourner.
Or, la décision attaquée ne comporte aucune trace d'une quelconque vérification de cette situation administrative espagnole. Elle se borne à ordonner le retour du requérant vers la République Démocratique du Congo sur la base du seul constat de son séjour irrégulier en Belgique, sans avoir recherché s'il ne devait pas, conformément à l'article 6, $ 2, de la directive 2008/115/CE, être mis en mesure de se rendre au préalable vers l'Espagne. Cette carence est d'autant plus grave que la partie adverse disposait, selon toute vraisemblance, d'une copie du passeport diplomatique du requérant (pièce 2) ainsi que des éléments relatifs à son parcours espagnol figurant à son dossier administratif.
Il ne s'agit pas, pourla partie requérante, de faire constater par Votre Conseil que le requérant disposait nécessairement, le 18 août 2026, d'untitre de séjour espagnol encore valable, mais de faire constater que la partie adverse a pris une mesure de retour vers un pays tiers sans avoir préalablement élucidé cette question, alors qu'elle en avait les moyens. Cette carence, qui prive Votre Conseil comme le requérant de la possibilité de vérifier si l'article 6, §2, précité trouvait à s'appliquer, justifie l'annulation de la décision attaquée afin que la partie adverse procède à l'examen qu'imposent cette disposition et le devoir de minutie. Le cinquième moyen est, dès lors, sérieux."

5.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de motieven van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, van de beslissing tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot terugleiding naar de grens op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij betoogt dat de beslissing tot afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek berust op de omstandigheid dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zich niet heeft aangeboden naar aanleiding van de uitnodigingen van 16 maart en 4 mei 2026 en dit terwijl de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar, noch rekening heeft gehouden met de redenen van haar afwezigheid, noch met de realiteit van de stappen die zij ondernomen heeft tegen deze beslissing, stelt de Raad vast vooreerst vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2026 en dat zij zich niet heeft aangeboden naar aanleiding van de uitnodigingen van 16 maart en 4 mei 2026. Zoals blijkt uit wat volgt waren er in dit licht geen relevante elementen waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij over bepaalde (door haar gekende) relevante omstandigheden ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

5.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

5.4. De verzoekende partij betoogt dat de beslissing tot afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek berust op de omstandigheid dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij zich niet heeft aangeboden naar aanleiding van de uitnodigingen van 16 maart en 4 mei 2026 en dit terwijl de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar noch rekening heeft gehouden met de redenen van haar afwezigheid, noch met de realiteit van de stappen die zij ondernomen heeft tegen deze beslissing. Zij meent dat het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten tegengesproken wordt door het feit dat deze beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep dat actueel hangend is voor de Raad, ingeleid door meester C.K.M. op 24 februari 2026, feit dat makkelijk verifieerbaar is door consultatie van de rol van de Raad, en die de bewering in de bestreden beslissing elke feitelijke grondslag ontneemt. Zij meent dat er geenszins sprake is van een passiviteit of een wil om zich aan haar verplichtingen te onttrekken, maar zij daarentegen dus gebruik heeft gemaakt van de rechtsmiddelen die haar ter beschikking stonden, in het verlengde van de regularisatieprocedure die zij vanaf 6 mei 2025 te goeder trouw had ingeleid via haar eerste raadsman. Zij betoogt dat het overlijden van meester K. tijdens de procedure een buitengewone omstandigheid vormt, vreemd aan de wil van een persoon die nauwelijks 19 jaar is en die voldoende zowel het eventueel laattijdig reageren in het opvolgen van haar regularisatiedossier als haar afwezigheid, enkele weken later, op de uitnodigingen van 16 maart en 4 mei 2026 – dewelke dus zijn tussen gekomen terwijl zij haar verdediging met haar nieuwe advocaat reorganiseerde en zich tegelijk bezighield met de voorbereiding van haar laatste schoolse evaluaties, die geleid hebben tot een onderscheiding op 27 juni 2026 – heeft toegelicht. Zij meent dat de verwerende partij deze elementen, die makkelijk te verifiëren zijn, niet kon negeren en niet genuanceerd kon concluderen dat er een vluchtrisico is en een afwezigheid van een wil om samen te werken met de overheden. Ten slotte meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen enkel onderzoek bevat van haar specifieke situatie, als zoon, op het ogenblik van de determinerende feiten, van een Congolese diplomate op een buitenlandse post – statuut waarvan haar diplomatiek paspoort getuigt –, terwijl dit element rechtstreeks relevant is om de realiteit van het risico op onderduiken te beoordelen, aangezien zij via de Congolese diplomatieke kanalen gemakkelijk te identificeren en te lokaliseren is, en gezien de concrete omstandigheden van een terugkeer naar een land waar zij sinds haar kindertijd niet meer zelfstandig heeft gewoond.

De verzoekende partij voert nog een theoretisch betoog over het feit dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen geen loutere uitvoeringsmodaliteit is en dat indien deze beslissing gebrekkig is, het bevel in zijn geheel dient vernietigd te worden. Daarnaast wijst zij nog op rechtspraak van het Grondwettelijk Hof van 16 juli 2026 waaruit blijkt dat een onderscheid dient gemaakt te worden tussen het feit dat de verzoekende partij zich niet meer ter beschikking van de autoriteiten houdt en het eenvoudige gebrek aan medewerking aan bepaalde administratieve stappen. De verzoekende partij meent dat deze instructies, hoewel van toepassing op een specifieke context, naar analogie van toepassing zijn op de interpretatie van het risico op onderduiken zoals *in casu*, dat de afwezigheid van de verzoekende partij op twee administratieve afspraken, zonder bijkomend onderzoek van haar gedrag, niet gelijk gesteld kan worden aan de wil zich te onttrekken aan de autoriteiten, terwijl zij op geen enkel ogenblik getracht heeft haar identiteit te verbergen of zich niet bereikbaar te houden en dat zij in tegendeel aangetroffen werd in het bezit van haar diplomatiek paspoort wanneer zij werd aangehouden.

5.5. Artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet vormt de wettelijke basis voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek en luidt als volgt:

"Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(…)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."
Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoekende partij geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *"het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken*". Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, zevende lid van de Terugkeerrichtlijn dat het "*risico op onderduiken*" definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken "*actueel en reëel*" moet zijn. "*Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval*."

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden "*met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval*", om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Aldus bevat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoekende partij op basis van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de gemachtigde daartoe de volgende objectieve criteria uit artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet aan:
"(…)
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :
a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;
(…)"

Wat betreft artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in feite als volgt:
"Betrokkene werd op 16.03.2026 en 04.05.2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.
Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen."

Wat betreft artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet motiveert de gemachtigde in feite als volgt:
"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.01.2026 dat hem betekend werd op 26.01.2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Uit voormelde concrete motieven blijkt waarom de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om geen termijn te verlenen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en waarom zij meent dat er een risico op onderduiken bestaat. Tevens blijkt dat de verwerende partij heeft toegelicht op basis van welke wettelijke objectieve criteria zij het risico gebaseerd heeft en heeft toegelicht waarom zij deze criteria *in casu* van toepassing acht. Ook blijkt dat deze motieven wel degelijk betrekking hebben op de specifieke, feitelijke omstandigheden van de zaak.

De verzoekende partij betwist op zich niet dat zij tweemaal werd uitgenodigd voor een gesprek met de ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden van ondersteuning bij vrijwillig vertrek, doch dat zij niet is ingegaan op de uitnodiging, dat zij hiervoor geen reden aanbracht, noch trachtte een nieuwe afspraak te maken. Evenmin betwist zij dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2026, dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De Raad acht het niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onevenredig op grond van deze feitelijke vaststellingen te oordelen dat sprake is van het niet meewerken met de overheden en van het duidelijk maken zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden, twee objectieve criteria op grond waarvan kan geoordeeld worden dat er sprake is van een risico op onderduiken.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij betoogt dat het feit dat het bevel van 26 januari 2026 het voorwerp uitmaakt van een beroep dat actueel hangend is voor de Raad, de bewering dat zij geen gevolg heeft gegeven aan deze beslissing elke feitelijke grondslag ontneemt. Immers leidt het loutere feit dat zij een beroep heeft ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2026 niet tot de vaststelling dat niet kan gesteld worden dat zij geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel. De Raad wijst er in dit kader ook op dat de procedure voor de Raad in een annulatieberoep geen automatische schorsende werking heeft. De procedure bij de Raad heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling die onregelmatig in België verblijft, een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van het vordering tot nietigverklaring bij de Raad schort in beginsel evenmin de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten op of verhindert niet dat na het indienen van een beroep een verwijderingsbeslissing aan de vreemdeling wordt gegeven. De wetgever heeft niet voorzien in een opschortende werking van een vordering tot nietigverklaring gericht tegen een terugkeerbesluit noch tegen een beslissing genomen naar aanleiding van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Het indienen van een dergelijk beroep of de mogelijkheid daartoe staat niet in de weg dat een verwijderingsbeslissing wordt genomen en de rechtsgrond noch de feitelijke grond van een dergelijke beslissing wordt door het inleiden van de bedoelde beroepsprocedure aangetast. Eveneens wijst de Raad er nog op dat een overheidsbeslissing wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Het loutere feit dat het indienen van een beroep tegen het terugkeerbesluit van 26 januari 2026, makkelijk verifieerbaar zou zijn door consultatie van de rol van de Raad, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Gezien een beroep tegen het terugkeerbesluit (en tegen de beslissing naar aanleiding van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet) van 26 januari 2026 geen automatisch schorsende werking heeft, heeft dit beroep geen invloed op de vaststelling dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en was de verwerende partij niet gehouden rekening te houden met of te motiveren omtrent dit beroep.

Door louter te wijzen op het feit dat zij gebruik heeft gemaakt van de rechtsmiddelen die haar ter beschikking stonden, in het verlengde van de regularisatieprocedure die zij vanaf 6 mei 2025 te goeder trouw had

ingeleid, toont zij geenszins aan – gelet op het feit dat een vordering tot nietigverklaring bij de Raad tegen het terugkeerbesluit in beginsel de uitvoerbaarheid ervan niet opschort en een overheidsbeslissing wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*" – dat de verwerende partij op foutieve, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze uit vastgesteld dat zij een vorige beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd en dat het dan ook weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Bovendien heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot deze vaststelling om *in casu* een risico op onderduiken vast te stellen, doch heeft zij er ook op gewezen dat de verwerende partij tot tweemaal toe werd uitgenodigd voor een gesprek omtrent haar administratieve situatie, doch dat zij tweemaal niet is ingegaan op de uitnodiging zonder het opgeven van een geldige reden of zonder het maken van een nieuwe afspraak. Gelet op deze elementen kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat er geen sprake is van een passiviteit en een wil om zich aan de verplichtingen te onttrekken.

Waar de verzoekende partij in dit kader wijst op het overlijden van meester K. tijdens de procedure, geeft zij geen geldige verschoning voor het niet voldoen aan het terugkeerbesluit van 26 januari 2026 en aan de uitnodigingen van de ICAM-coach. Vooreerst verduidelijkt de verzoekende partij niet wanneer meester K. overleden is. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij reeds op 24 februari 2026 vertegenwoordigd werd door een andere advocaat, met name meester C.K.M. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat het hier gaat om een relevante omstandigheid om te oordelen over het zich al dan niet onttrekken aan de autoriteiten en het al dan niet gevolg geven aan het vorig bevel om het grondgebied te verlaten. Zij kan niet dienstig verwijzen naar deze omstandigheid om een laattijdig reageren in haar regularisatiedossier en haar afwezigheid op de uitnodigingen van 16 maart en 4 mei 2026 te verantwoorden. Zij kan deze omstandigheden evenmin vergoelijken door gewag te maken van een voorbereiding van haar laatste schoolse evaluaties, die geleid hebben tot een onderscheiding op 27 juni 2026. Schoolse activiteiten en voorbereidingen voor een meerderjarige in illegaal verblijf vormen geen hinderpaal voor het gevolg geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, minstens toont de verzoekende partij dit met haar betoog niet aan. Nog minder vormt dit een reden voor het geen gevolg geven aan de uitnodigingen van de ICAM-coach, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom zij niet in de gelegenheid zou zijn geweest om haar schoolse activiteiten en voorbereidingen te vermelden als reden voor het niet kunnen ingaan op de uitnodigingen en om een nieuwe afspraak vast te leggen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden, nog minder dat zij niet kon concluderen dat er sprake is van een risico op onderduiken en van een onwil om samen te werken met de overheid.

Voorts kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat haar specifieke situatie, als zoon van een Congolese diplomate op een buitenlandse post – statuut waarvan haar diplomatiek paspoort getuigt –rechtstreeks relevant is om de realiteit van het risico op onderduiken te beoordelen, minstens toont zij dit door te beweren dat zij via de Congolese diplomatieke kanalen gemakkelijk te identificeren en te lokaliseren is, niet aan. Immers toont het feit dat zij een zoon is van een Congolese diplomate op een buitenlandse post, geenszins aan dat er geen risico op onderduiken zou kunnen bestaan. Ook het feit dat zij via de Congolese diplomatieke kanalen gemakkelijk te identificeren is, leidt niet tot de vaststelling dat er geen risico op onderduiken kan worden vastgesteld, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze het feit dat zij makkelijk te identificeren zou zijn ertoe zou leiden dat in haar hoofde geen risico op onderduiken kan worden vastgesteld. Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat zij via de Congolese diplomatieke kanalen gemakkelijk te lokaliseren is. Zij verduidelijkt dit geenszins en toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij met een bepaald relevant element ten onrechte geen rekening heeft gehouden, noch dat de verwerende partij ten onrechte een risico op onderduiken heeft vastgesteld.

Uit het loutere feit dat zij dient terug te keren naar een land waar zij sinds haar kindertijd niet meer zelfstandig heeft gewoond, kan niet blijken dat er geen risico op onderduiken zou bestaan, minstens licht de verzoekende partij niet toe op welke wijze uit dit feit zou kunnen blijken dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan dit nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij met een bepaalde relevante omstandigheid eigen aan haar geval ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een risico op onderduiken.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte naar bepaalde relevante elementen geen onderzoek heeft gedaan of ten onrechte met bepaalde redenen van afwezigheid op de afspraken met de ICAM-coach of met bepaalde stappen die zij genomen geen rekening heeft gehouden.

Betreffende de verwijzing naar het arrest nr. 89/2026 van 16 juli 2026 van het Grondwettelijk Hof, kan de Raad enkel vaststellen dat deze rechtspraak *("(…) duidt het gebrek aan medewerking van een persoon daarentegen niet noodzakelijk op een voornemen om zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken (…)"*) geen betrekking heeft op het vaststellen van een risico op onderduiken in het kader van het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek bij een verwijderingsbesluit in toepassing van de Terugkeerrichtlijn. Het

arrest heeft betrekking op het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure. Het Grondwettelijk Hof vernietigt artikel 74/25, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals het werd ingevoegd bij artikel 29 van de wet van 12 mei 2024, in zoverre het bepaalt dat indien de vreemdeling niet meewerkt aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure, hij wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig artikel 51/5, §6 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat artikel 1, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat het feit dat "*de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*" een criterium is dat in aanmerking kan worden genomen om een risico op onderduiken vast te stellen, werd vernietigd.

Bovendien dient *in casu* te worden vastgesteld dat de verwerende partij een risico op onderduiken niet enkel heeft vastgesteld op grond van het feit dat de verzoekende partij niet heeft meegewerkt met de overheden en geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodigingen van de ICAM-coach en ook geen geldige redenen hiervoor heeft opgegeven, doch ook op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een vorig bevel om het grondgebied te verlaten.

Het loutere feit dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik getracht heeft haar identiteit te verbergen of zich niet bereikbaar te houden en dat zij in tegendeel aangetroffen werd in het bezit van haar diplomatiek paspoort wanneer zij werd aangehouden, doet tot slot geen afbreuk aan het door de verwerende partij op objectieve criteria vastgestelde risico op onderduiken. Het is immers niet foutief of kennelijk onredelijk om op grond van het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en de verzoekende partij niet is ingegaan op de uitnodigingen van de ICAM-coach, noch hiervoor een geldige redenen te hebben opgegeven en aldus niet heeft meegewerkt met de overheden, te oordelen dat er een risico op onderduiken bestaat. Meer bepaald betreft het *in casu* feiten en handelwijzen van de verzoekende partij die kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de verzoekende partij een reëel en actueel risico vormt dat zij zich zal onttrekken aan de verwijderingsmaatregel die ten opzichte van haar genomen wordt.

5.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Een kennelijke appreciatiefout blijkt evenmin.

5.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vervolgens onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij betoogt dat louter wordt gesteld dat zij verklaart in België familie te hebben, ooms, tantes, nichtjes en neefjes, zonder verdere verduidelijking, waarna vervolgens louter stereotiep wordt geconcludeerd dat er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven en dat zij zich zou kunnen re-integreren in haar herkomstland, dat de bestreden beslissing op geen enkel moment ingaat op het feit dat zij op 27 juni 2026 haar diploma hoger secundair onderwijs met onderscheiding behaalde – een gebeurtenis die plaatsvond twee maanden voor de bestreden beslissing en noodzakelijkerwijs door een openbare onderwijsinstelling is gedocumenteerd – noch op haar actuele en concrete stappen tot het zich inschrijven in het hoger onderwijs, noch op haar netwerk van sociale, schoolse en persoonlijke banden die het volgen van een volledige opleiding in België noodzakelijkerwijs veronderstelt. Zij vervolgt dat de bestreden beslissing evenmin ingaat op haar bijzondere situatie als zoon van een Congolese diplomate die in Spanje werkzaam is, waaruit volgt dat zij sinds haar kindertijd niet meer zelfstandig in het herkomstland heeft gewoond en dat de stereotiepe bewering dat het hoogst onwaarschijnlijk zou zijn dat zij daar nog familie, vrienden of kennissen heeft, niet berust op een concreet onderzoek van haar individuele situatie, maar op een louter ongecontroleerde veronderstelling, hetgeen in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 van het EVRM. Zij meent dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereiste van een specifieke en geïndividualiseerde motivering zoals opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, aangezien er geen gedetailleerd onderzoek is verricht naar haar privéleven, zoals dat bestaat uit haar met succes afgeronde schoolcarrière, haar huidige plan voor een hogere opleiding en alle banden die daar noodzakelijkerwijs uit voortvloeien. De verzoekende partij meent dat rekening moet worden gehouden met alle aspecten van het gezinsleven, dat *in casu* blijkt dat haar moeder in het kader van een officiële diplomatieke missie naar Madrid werd gedetacheerd, waarbij haar uitdrukkelijk werd toegestaan zich door haar kinderen te laten vergezellen, voordat de zorg formeel werd overgenomen door haar tante, ambassadeur van de Democratische Republiek Congo in Spanje, vanwege de chronische ziekte waaraan haar moeder lijdt, dat de verwerende partij zich niet redelijkerwijze kon beperken tot de stereotiepe motivering dat zij haar familierelaties zou kunnen verderzetten via moderne communicatietechnologieën of haar leven in Congo zou kunnen heropbouwen, zonder voorafgaand de precieze aard van de afhankelijkheid, de medische

context die dit noodzakelijk maakt, noch de reikwijdte van de aldus op zich genomen officiële zorg te onderzoeken.

5.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"*1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest voorziet in een gelijkaardige bescherming.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

5.9. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaart familie te hebben in België, dat zij verklaart nonkels, tantes, nichten en neven te hebben zonder verdere verduidelijking, dat er geen enkele aanvraag gezinshereniging werd ingediend en dat het feit dat er familieleden in België verblijven de verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf geeft, dat zij niet aantoont dat zij ten laste is van één van deze familieleden, dat een repatriëring naar haar land van herkomst dan ook niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van zijn gezins- en privéleven in België en geen breuk betekent van de familiale relaties, dat zij immers contact kan houden met haar familieleden door middel van moderne communicatiemiddelen

en zij haar kunnen gaan bezoeken in Congo of elk ander land waar zij allen toegang hebben. Er wordt nog op gewezen dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven te hebben of minderjarige kinderen in België.

5.10. Met haar betoog dat louter wordt gesteld dat zij verklaart in België familie te hebben, ooms, tantes, nichtjes en neefjes, zonder verdere verduidelijking en vervolgens louter stereotiep wordt geconcludeerd dat er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

Voorts waar zij alludeert op een gezinsleven met haar moeder en/of tante die in Spanje (of Portugal) verblijven, wijst de Raad er bovendien op dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

De verzoekende partij toont door het louter wijzen op het feit dat haar moeder die in het kader van een officiële diplomatieke missie naar Madrid werd gedetacheerd, uitdrukkelijk zou zijn toegestaan geweest zich door haar kinderen te laten vergezellen, geenszins aan dat er heden, op het ogenblik dat de verzoekende partij reeds meerderjarig is en zich zonder haar moeder in België bevindt, sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar moeder. Voorts beperkt de verzoekende partij zich ook tot de loutere bewering dat de zorg formeel werd overgenomen door haar tante, ambassadeur van de Democratische Republiek Congo in Spanje, vanwege de chronische ziekte waaraan haar moeder lijdt. Hiervan legt de verzoekende partij geen enkel stavingstuk voor, noch kan hiervan een bewijs gevonden worden in het administratief dossier. Bovendien blijkt uit het betoog van de verzoekende partij ook niet dat deze persoon met haar samenwoont in België. Voorts legt zij geen enkel stavingstuk voor van enige afhankelijkheidsband die heden zou bestaan ten aanzien van deze tante.

Bovendien, zelfs indien de verzoekende partij zou kunnen bogen op een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven met haar moeder en/of tante die in Spanje (of Portugal) verblijven, wijst de Raad op wat volgt.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43).

Niettemin kan in bepaalde gevallen een verwijderingsmaatregel aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. In dit licht moet worden overgegaan tot een ‘fair balance’- toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

De verzoekende partij toont niet aan dat zij met haar moeder en/of tante – ambassadeur van de Democratische Republiek Congo in Spanje – in België verblijft en toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij niet redelijkerwijze kon motiveren dat de verzoekende partij haar familierelaties zou kunnen verderzetten via moderne communicatietechnologieën. Immers blijkt niet dat zij heden haar voorgehouden gezins- of privéleven uitoefent in aanwezigheid van haar familieleden.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij zelf voorafgaand aan de bestreden beslissing geen duidelijkheid verschafte over de relatie met haar moeder en tante en zij ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift niet aantoont dat zij afhankelijk is van haar moeder en/of tante – ambassadeur van de Democratische Republiek Congo in Spanje –, nog minder dat de zorg formeel werd overgenomen door deze tante, toont zij geenszins aan dat het de verwerende partij toekwam een onderzoek te verrichten naar de precieze aard van de afhankelijkheid, de medische context die dit noodzakelijk maakt en de reikwijdte van de op zich genomen officiële zorg.

5.11. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing stereotiepe conclusies bevat dat zij zich zou kunnen re-integreren in haar herkomstland, doch dat de bestreden beslissing op geen enkel moment ingaat op het feit dat zij op 27 juni 2026 haar diploma hoger secundair onderwijs met onderscheiding behaalde – een gebeurtenis die plaatsvond twee maanden voor de bestreden beslissing en noodzakelijkerwijs door een openbare onderwijsinstelling is gedocumenteerd – noch op haar actuele en concrete stappen tot het zich inschrijven in het hoger onderwijs, noch op haar netwerk van sociale, schoolse en persoonlijke banden die het volgen van een volledige opleiding in België noodzakelijkerwijs veronderstelt, dat de bestreden beslissing evenmin ingaat op haar bijzondere situatie als zoon van een Congolese diplomate die in Spanje werkzaam is, waaruit volgt dat zij sinds haar kindertijd niet meer zelfstandig in het herkomstland heeft gewoond en dat de stereotiepe bewering dat het hoogst onwaarschijnlijk zou zijn dat zij daar nog familie, vrienden of kennissen heeft, niet berust op een concreet onderzoek van haar individuele situatie, maar op een louter ongecontroleerde veronderstelling. Zij meent dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereiste van een specifieke en geïndividualiseerde motivering zoals opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, aangezien er geen gedetailleerd onderzoek is verricht naar haar privéleven, zoals dat bestaat uit haar met succes afgeronde schoolcarrière, haar huidige plan voor een hogere opleiding en alle banden die daar noodzakelijkerwijs uit voortvloeien.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat er geen onderzoek werd gevoerd naar haar privéleven. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat een repatriëring naar haar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van haar gezins- en privéleven in België en geen breuk betekent van de familiale relaties, dat zij immers contact kan houden met haar familieleden door middel van moderne communicatiemiddelen en zij haar kunnen gaan bezoeken in Congo of elk ander land waar zij allen toegang tot hebben, dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat het bovendien erg onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, dat zij haar desgevallend kunnen ondersteunen bij een re-integratie, dat ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen de verzoekende partij onvoldoende aantoont dat deze belangen van die orde zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing de stereotiepe conclusie bevat dat zij zich zou kunnen re-integreren in haar herkomstland, doch op geen enkel moment ingaat op het feit dat zij op 27 juni 2026 haar diploma hoger secundair onderwijs met onderscheiding behaalde noch op haar actuele en concrete stappen tot het zich inschrijven in het hoger onderwijs, noch op haar netwerk van sociale, schoolse en persoonlijke banden die het volgen van een volledige opleiding in België noodzakelijkerwijs veronderstelt, kan zij aldus evenmin gevolgd worden. De Raad herhaalt dat de verwerende partij uitdrukkelijk motiveerde dat voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen de verzoekende partij onvoldoende aantoont dat deze belangen van die orde zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen. Door louter te wijzen op het behalen van een diploma hoger secundair onderwijs en de wens en de stappen om zich in te schrijven in het hoger onderwijs alsook op haar ‘netwerk van sociale, schoolse en persoonlijke banden die het volgen van een volledige opleiding in België noodzakelijkerwijs veronderstelt’, toont de verzoekende partij geenszins *in concreto* aan dat voormelde motieven onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 8 van het EVRM zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat zij dermate hechte banden heeft met België dat van haar niet zou kunnen verwacht worden dat zij haar privéleven verderzet in het herkomstland. Zij toont niet aan dat zij heden een opleiding volgt, noch dat zij de door haar gewenste studies niet kan opstarten in het land van herkomst. De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook geenszins aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, in het kader van haar privéleven, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Bovendien stelt de Raad in dit kader ook nog vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat het voor haar onmogelijk zou zijn vanuit haar herkomstland een visumaanvraag in te dienen om alhier de studies op te starten.

Door louter te wijzen op het feit dat zij, gelet op haar bijzondere situatie als zoon van een Congolese diplomate die in Spanje werkzaam is, sinds haar kindertijd niet meer zelfstandig in het herkomstland heeft gewoond, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft gemotiveerd dat zij een volwassen persoon is van wie verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het herkomstland. De verzoekende partij betoogt dat de stereotiepe bewering dat het hoogst onwaarschijnlijk zou zijn dat zij daar nog familie, vrienden of kennissen heeft, niet berust op een concreet onderzoek van haar individuele situatie, maar op een louter ongecontroleerde veronderstelling, doch verduidelijkt geenszins dat zij in het land van herkomst, niettegenstaande zij aldaar niet meer zou hebben gewoond sinds haar kindertijd, geen familie, vrienden of kennissen heeft waarop zij zou kunnen rekenen bij een re-integratie in het land van herkomst.

Bovendien blijkt uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken dat zij een verblijfsrecht heeft in Spanje. Zij toont dan ook niet aan dat het voor haar niet mogelijk is om, na haar gedwongen terugkeer naar haar herkomstland, naar Spanje te reizen, alwaar zich volgens de verzoekende partij familie van haar bevindt.

Ter volledigheid wijst de Raad erop dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad merkt op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er bovendien op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont niet aan dat zij omwille van het volgen van studies in België – waarbij zij geenszins toelicht hoelang zij zich reeds in België bevindt en hoelang zij alhier studies heeft gevolgd – banden heeft met België die van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven in België. De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar haar studies geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

5.12. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereisten van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de motiveringplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van voormelde bepalingen.

5.13. De verzoekende partij meent daarnaast dat het hoorrecht werd geschonden. Zij betoogt dat het hoorverslag van 18 augustus 2026 geen enkele vermelding bevat van haar schoolcarrière, van het behalen van haar diploma hoger secundair onderwijs met onderscheiding op 27 juni 2026, van haar inschrijving in het hoger onderwijs, van haar status als zoon van een geaccrediteerde diplomate, noch van het beroep dat op 24 februari 2026 werd ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2026, terwijl deze elementen essentieel zijn voor de beoordeling van haar persoonlijke en privé situatie. Zij meent dat deze elementen haar noodzakelijkerwijze moesten worden voorgelegd, minstens door specifieke vragen, die niet

blijken gesteld te zijn geweest op een wijze die het voor een geïsoleerde negentienjarige geplaatst in een gesloten centrum mogelijk maakten om alle relevante elementen van haar situatie op nuttige wijze naar voren te brengen.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier, meer bepaald het administratief rapport van 18 augustus 2026 (stuk nr. 22) en het 'Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling' van dezelfde datum (stuk nr. 24), blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord. De verzoekende partij werd onder meer gevraagd sinds wanneer zij in België is, waarom zij in België is, om welke redenen zij niet kan terugkeren naar Congo, of zij een ziekte heeft die haar belemmert te reizen of terug te keren naar Congo, of ze een partner of kinderen heeft in België en of ze familie heeft in België of in het land van herkomst. Zij toont niet aan waarom het voor een negentienjarige alleenstaande die geplaatst wordt in een gesloten centrum niet mogelijk zou zijn om op deze concrete en eenvoudige vragen te antwoorden en op deze wijze op nuttige wijze alle relevante elementen naar voren te brengen.

Bovendien blijkt uit onderhavig arrest dat de scholing van de verzoekende partij en haar wens tot studeren in België, haar status als zoon van een diplomate en haar beroep tegen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2026 geen relevante elementen zijn die de bestreden beslissing (hadden) kunnen beïnvloeden, zodat de verzoekende partij ook niet aantoont dat – indien meer specifiek werd gepeild naar bepaalde elementen – zij elementen had kunnen aanbrengen die de bestreden beslissing (hadden) kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.14. De verzoekende partij meent voorts dat de artikelen 7, derde lid; 74/14, §3; 74/28 en 74/6/2 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 5 van het EVRM geschonden zijn.

De uiteenzetting betreffende deze opgeworpen schendingen is volledig gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Zoals aangegeven in punt 3 van onderhavig arrest, is de Raad zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Het middel is, betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 7, derde lid; 74/14, §3; 74/28 en 74/6/2 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 5 van het EVRM, dan ook onontvankelijk.

5.15. Tot slot voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6, §2 van de Terugkeerrichtlijn en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt dat er een gebrek is aan het verifiëren van haar administratieve situatie in Spanje. Zij citeert artikel 6, §2 van de Terugkeerrichtlijn en betoogt dat het Hof van Justitie in zijn arrest A.L. tegen Migrationsverket geoordeeld heeft dat deze bepaling de lidstaat verplicht de betrokkene in staat te stellen zich naar de lidstaat te begeven die hem een geldige verblijfsvergunning heeft afgegeven, alvorens ten aanzien van hem een terugkeerbesluit te nemen, waarbij deze verplichting niet terzijde kan worden geschoven louter op grond dat de overheid het onwaarschijnlijk acht dat de betrokkene gevolg zal geven aan deze uitnodiging, dat het Hof heeft erkend dat het artikel 6, §2 van de Terugkeerrichtlijn rechtstreekse werking heeft en heeft geoordeeld dat de schending ervan moet worden verholpen door alle passende maatregelen, met inbegrip van maatregelen door de rechter bij wie een beroep tegen het terugkeerbesluit is ingesteld, aangezien een dergelijke schending kan leiden tot de nietigheid van dat besluit, dat de Grote Kamer in het arrest Safi oordeelde dat de autoriteit zich niet mag beperken tot het veronderstellen van het bestaan of de reikwijdte van een verblijfsrecht in een andere lidstaat, maar de werkelijke aard daarvan moet toetsen alvorens er juridische gevolgen aan te verbinden. Zij betoogt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in Spanje over een verblijfvergunning beschikt waarvan het bestaan wordt bevestigd door een nota van de Ambassade van de Democratische Republiek Congo in Madrid van 14 augustus 2025, waarin melding

wordt gemaakt van de stappen die deze ambassade bij de Spaanse autoriteiten heeft ondernomen met het oog op de verlenging daarvan, teneinde haar in staat te stellen haar studie voort te zetten en af te ronden. Zij meent dat de verwerende partij dus over objectieve gegevens beschikt op basis waarvan juridisch kon vastgesteld worden dat zij op 18 augustus 2026 nog steeds houder was van een geldige verblijfsvergunning in Spanje, dat de bestreden beslissing echter geen spoor bevat van deze verificatie van haar Spaanse administratieve situatie. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich ertoe beperkt haar terugkeer naar Congo te gelasten, uitsluitend op grond van de vaststelling van onrechtmatig verblijf in België zonder te hebben onderzocht of zij, overeenkomstig artikel 6, §2 van de Terugkeerrichtlijn, in de gelegenheid moest worden gesteld om zich eerst naar Spanje te begeven, dat deze nalatigheid des te ernstiger is omdat de verwerende partij naar alle waarschijnlijkheid beschikte over een kopie van het diplomatieke paspoort en over gegevens betreffende haar verblijf in Spanje die in haar administratief dossier waren opgenomen. Zij meent dat de verwerende partij een terugkeermaatregel naar een derde land heeft genomen zonder deze kwestie vooraf op te helderen, terwijl zij daartoe de middelen had, dat deze tekortkoming de Raad en haarzelf de mogelijkheid ontneemt om na te gaan of artikel 6, §2 van de Terugkeerrichtlijn van toepassing was.

5.16. Artikel 6, §1 en 2 van de Terugkeerrichtlijn luidt:

1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.
2. De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij wel degelijk, en dit reeds voor het nemen van de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten op 26 januari 2026, op de hoogte was van de administratieve situatie van de verzoekende partij in Spanje. Immers bevinden zich in het administratief dossier een kopie van het Congolese paspoort alsook van de Spaanse verblijfskaart, geldig tot 24 april 2027, van de verzoekende partij (stuk nr. 2). Aldus blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van het bestaan en de reikwijdte van haar verblijfsrecht in een andere lidstaat, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog aan voorbij dat zij reeds op 26 januari 2026 werd bevolen om het grondgebied van België te verlaten "*evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*"

Niettegenstaande noch in de beslissing van 26 januari 2026 noch in het huidig bestreden bevel uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de administratieve situatie van de verzoekende partij in Spanje, blijkt aldus uit het administratief dossier dat de verwerende partij hiervan wel degelijk op de hoogte was – zodat een verdere verificatie niet noodzakelijk was, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan – en uit het bevel van 26 januari 2026 dat wel degelijk wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij zich met de daartoe benodigde documenten kan begeven naar een andere lidstaat.

Nu de verwerende partij reeds op 26 januari 2026 aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied van België te verlaten betekende waarbij zij melding maakte van de mogelijkheid zich te begeven naar een lidstaat waarvan zij over de vereiste documenten beschikt, *in casu* Spanje, heeft de verwerende partij aldus reeds op voormelde datum de verzoekende partij in staat gesteld om zich naar de lidstaat te begeven die haar een geldige verblijfsvergunning heeft afgegeven. Uit het betekenen van dit eerste bevel blijkt dat deze verplichting niet terzijde werd geschoven op grond van het feit dat het onwaarschijnlijk werd geacht dat de verzoekende partij gevolg zal geven aan die uitnodiging het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er ter volledigheid nog op dat waar de verzoekende partij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in Spanje over een verblijfvergunning beschikt waarvan het bestaan wordt bevestigd door een nota van de Ambassade van de Democratische Republiek Congo in Madrid van 14 augustus 2025, waarin melding wordt gemaakt van de stappen die deze ambassade bij de Spaanse autoriteiten heeft ondernomen met het oog op de verlenging daarvan, teneinde haar in staat te stellen haar studie voort te zetten en af te ronden, uit het administratief enkel blijkt dat zij in Spanje over een verblijfsvergunning beschikt, doch dat nergens een dergelijke nota kan teruggevonden worden. Ook bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de vermeende nota van 14 augustus 2025 niet.

Nu de verwerende partij de verzoekende partij aldus op 26 januari 2026 reeds in staat had gesteld om zich naar de lidstaat te begeven die haar een geldige verblijfsvergunning heeft afgegeven – en de verwerende partij overigens de verzoekende partij tot tweemaal toe heeft uitgenodigd tot een gesprek over de toestand

van het administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing – is de tweede zin van artikel 6, §2 van de Terugkeerrichtlijn van toepassing. Daar wordt immers geduid dat indien 'dit bevel' – aldus de in het eerste lid vermelde opdracht om zich onmiddellijk te begeven naar het grondgebied van de lidstaat waar men over een geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf beschikt – niet wordt nageleefd, lid 1 van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn van toepassing is. Deze laatstgenoemde bepaling stelt dat de lidstaten een terugkeerbesluit uitvaardigt tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

De verzoekende partij kan gelet op wat voorafgaat, dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij zich ertoe beperkt haar terugkeer naar Congo te gelasten, uitsluitend op grond van de vaststelling van onrechtmatig verblijf in België zonder te hebben onderzocht of zij, overeenkomstig artikel 6, §2 van de Terugkeerrichtlijn, in de gelegenheid moest worden gesteld om zich eerst naar Spanje te begeven, dat de verwerende partij een terugkeermaatregel naar een derde land heeft genomen zonder deze kwestie vooraf op te helderen, terwijl zij daartoe de middelen had en dat deze tekortkoming haar de mogelijkheid ontneemt om na te gaan of artikel 6, §2 van de Terugkeerrichtlijn van toepassing was.

5.17. Een schending van artikel 6, §2 van de Terugkeerrichtlijn of van de materiële motiveringsplicht in het licht van voormelde bepaling blijkt niet.

5.18. De stukken die de partijen hebben ingediend na het sluiten der debatten hebben betrekking op de vraagstelling door de verwerende partij aan de Spaanse autoriteiten of de verzoekende partij al dan niet familie is van een Congolese diplomate in Spanje en over de status van de verzoekende partij in Spanje en op de vraag of deze vraagstelling al dan niet gebeurde bij de bevoegde diensten in Spanje en of het antwoord van de Spaanse autoriteiten in het nadeel van de verzoekende partij kan spelen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij over een verblijfsvergunning beschikt in Spanje. Dit wordt niet betwist. Voorts blijkt uit onderhavig arrest niet dat het antwoord op de vraag of de verzoekende partij familie is van een Congolese diplomate in Spanje relevant is, minstens verduidelijkt de verzoekende partij in haar 'note en réponse', ingediend na het sluiten der debatten, de relevantie van dit element voor haar betoog in het verzoekschrift niet. De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat zij ten aanzien van deze persoon kan bogen op een beschermingswaardig gezinsleven, nog minder dat de bestreden beslissing een inmenging zou vormen in dit gezinsleven.

Er blijkt dan ook niet dat na het sluiten der debatten aan de Raad nog relevante elementen werden voorgelegd die van invloed konden zijn op de beoordeling in onderhavig arrest, zodat de vraag of deze elementen al dan niet uit de debatten moeten worden geweerd zonder belang is.

5.19. Het middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op een september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
L. REMY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
L. REMY	N. VERMANDER